

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 25.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **4136** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.9а, ал.2 т.4 вр. с ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1 т.10 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на С. В. П., гражданин на Русия, срещу ОТКАЗ за издаване на виза вид „Д“ от 06.04.2023г. по заявление от 17.02.2023г. на Втори секретар на завеждащия консулската служба на посолството на РБ в [населено място], Грузия, Р. Д..

На първо място се твърди, че отказът е незаконосъобразен, поради несъответствие с материалния закон. Подчертава се, че молителката е уважаван журналист с опит и работеща за конкретно издание като понастоящем проучва работния пазар. Има акредитация от МВънР на РБ като целта на пребиваването е изцяло служебна. С оглед изложеното, на 17.02.2023г. е подал заявление за издаване на виза, окомплектовано с необходимите документи. Ето защо, отказът мотивиран с констатацията на ответника за фиктивно изпълнение на чл.24, ал.1 т.9 от ЗЧРБ – е неправилен вкл. и твърденията за неавтентичност на документацията. Твърди се, че в тази връзка няма никакви основания за тази констатация, а съответно ако е имало - е следвало да се сигнализира Прокуратурата на РБ. С оглед изложеното, се прави и довода за нарушение на процесуалните правила. Допълва се, че оспореният акт няма конкретни мотиви. Не са обсъдени предстаените доказателства, няма конкретни

констатации защо не се кретирира и кое от тях, а се правят директно изводи. Подчертава се, че жалбоподателят е съпруг на И. А., която също е кандидатствал за виза тип Д. С оглед изложеното, се моли да се уважи жалбата и да се отмени отказа, като преписката се върне със задължителни указания на ответника.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.В.. Претендират се разноси по списък.

Ответната страна, редовно призована, не се представява. Изразява писмено становище за неосонвателност на жалбата.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Относно наличието на правен интерес, съдът съобрази, че след като се навежда конкретно засягане на основни права по ЕКПЧ /чл.8 -правото на семеен живот и чл.10 правото да се търси и разпространява информация, дефинирани от оспорващия като засегнати/, то жалбата е допустима.

Жалбата от 02.05.23г. е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, в срок е /няма данни за връчван на акта от 06.04.23г./, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Следва да се има предвид, че производството пред ответника е започнало по заявление от 17.02.2023г. /л.24 и сл.2/. Към същото са представени описаните документи- акредитация №24 от МВнР на РБ, валидна до 20.01.2024г., служебна бележка от 19.01.2023г. на МВнР, че С. В. П. в качеството си на кореспондент на „Перспективни ваканции“ в София има издадена кореспондентска карта №23. Представена е декларация от Г. Ч., че притежава жилище в [населено място] на [улица], което е съгласна П. и Ш. да обитават и да бъдат регистрирани. Договор за наем за жилището между Ч. и жалбоподателя от 10.09.22г. до 10.09.24г. Представена е полица от медицинска застраховка.

Отказът е постановен по формуляр като е отбелязан чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ- че молителят не доказва достоверно целта и условията на пребиваването си, както и отбелязано чл.10, ал.1 т.24 от ЗЧРБ- налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените изявления и намерението му да напусне страната.

Към преписката е представена Заповед №9500-254 от 03.10.2011г.на министъра на външните работи, с която представя правото за отказ и издаване относно визите на директора на Дирекция „К. отношения“, както и по т. 2 на ръководителите на дипломатически и консулски представителства, а, ако това лице отсъства, от определения му заместник.

Представена е и Заповед №Ав-02-14 от 08.06.2022г. на посланика на РБ в Тбилиси, с която се определя Р. Д. II при секретар да разглежда и да се произнася по исканията за

визи.

С оглед установената фактическа обстановка, съдът намира следното:

В чл.9е от Закона за чужденците в РБ е посочено, че условията, редът и отказът на издаване на визи се определя с акт на МС вкл. условията за съгласуването им, съобразно инструкция на министъра. С оглед изложеното приложимата наредба е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Видно от Наредбата - чл.25, ал.3 отказът за издаване на виза – следва, ведно с релевантните бележки да се отрази върху заявлението. Решението по арг. на чл.29, ал.3 се взема от консулското представителство. Видно от Заповед №9500-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи и Заповед №Ав-02-14 от 08.06.2022г. на посланика на РБ в Тбилиси –постановилата отказа Р. Д. разполага с компетентността да разгледа и да се произнесе по заявлението. Следователно – отказът е постановен от компетентен орган.

Относно възражението, че не е мотивиран акта:

Съдът констатира, че в същия има изложени единствено правни основания. Същите са в 2 групи отбелязани по формуляра: по чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ- че молителят не доказва достоверно целта и условията на пребиваването си, както и по чл.10, ал.1 т.24 от ЗЧРБ- налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надежността на направените изявления и намерението му да напусне страната.

Съдът намира, че цитираните правни основания -причини за отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, не са съотнесени към конкретните факти, заявени от молителя. Не е ясно напр. кое е неистинско или неавтентично – изявление на страната или документ и какъв е този документ- официален или частен. Отделно от това, от оспорения акт не е видно неавтентичността какво засяга – авторството на документа или неговото съдържание. Има ли документ, който не е постановен от лицето, което го е подписало и как е установено това, или има документ, постановен от подписалото го лице, но със съдържание, което не отговаря на действителните факти. Ако това е така, какви са те?

При тези обстоятелства, съдът приема, че в оспорения акт липсва изложение и яснота кое от представените доказателства е сметено за неавтентично и как е установено това. Горното налага извършване на предположения, което е недопустимо.

С оглед изложеното, съдът намира, че оспореният отказ е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма. В тази връзка следва да бъде посочено, че в случаите на отказ да се предостави определено право, следва за лицето да е ясна причина за това, същата да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Съдът намира за недопустимо мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите следва да са изложени в самия акт, като доказателствената тежест – за това, че има причини за отказ, е на ответника. Той е

този, който следва да установи, както предпоставките по чл.10, ал.1 т.17, така и по т.24 съответното предложение от ЗЧРБ.

Не е спорно, че отказите за издаване на виза от типа на процесната се съставят на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Изложеното обаче не означава, че не трябва да има кратки мотиви на база представените документи, които да обосноват посочено правно основание. Неизлагането на конкретни мотиви, е в нарушение на императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В този смисъл е и съдебната практика по идентични основания за отказ, където е прието, че визираните в акта законови норми са общо и бланкетно формулирани, а при постановяването му неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа / така Решение № 2109 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12377/2020 г., IV о., Решение № 9392 от 13.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12417/2019 г., IV о., също Решение № 5447 от 28.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2641/2021 г., IV о./ горното е наложително и с оглед извършване на проверка за законсъобразност на постановения отказ от страна на съда. Това тъй като е недопустимо в съдебна фаза за първи път да се изследва въпроса с целта или относно автентичността на документ или изявление.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният акт е процесуално незаконосъобразен, поради което същият следва да се отмени и преписката да се върне на ответника с указание за разглеждане на заявлението и излагане на конкретни съображения.

С оглед изхода от спора, следва на оспорващия да се присъдят разноски в размер на 10лв. д.т. по делото не са представени доказателства за уговорен и заплатен адвокатски хонорар.

Водим от горното, съдът на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. В. П., гражданин на Русия, [дата на раждане], притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 02.10.2017 г. и валиден до 02.10.2027 г., чрез адвокат Х. Е. В., САК, с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 5, офис 9 Отказ за издаване на виза № TBS23000123V/06.04.2023 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Грузия на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, с който е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване /Виза вид „Д“/.

ВРЪЩА преписката на ответника за произнасяне съобразно мотивите.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. В. П., гражданин на

Русия, [дата на раждане] , притежаваш паспорт №[ЕИК], издаден на 02.10.2017 г. и валиден до 02.10.2027 г. разноси в размер на 10/десет/ лева.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му, с касационна жалба, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: